

[Krag.]
og i begge disse Henseender er den højtærede Minister utvivlsomt fremragende — i Resultater under Samarbejde med andre Mennesker. Havde den højtærede Minister faaet denne Klogskabens Naadegave, havde han lyttet til vor Røst i Efteraaret, og saa havde han og de Tusinder af ulykkelige arbejdsløse staaet anderledes i Dag, end de nu staaer, saa havde Statens og Kommunernes fremtidige Byrder paa Grund af Arbejdsløsheden været lettere at bære, og gennem de bragte Ofre vilde et saare værdifuldt Resultat være naaet (*Einer Jensen: Hvorfra ved De det?*). Jo, for saa vilde vi have haft de Fortsættelseskasser, i hvilke der havde ligget 7 Mill. Kr., saa vilde man have haft hele det Apparat, som man nu paastaar, man fortsat vil forhandle om, men som man har stillet en næsten uoverstigelig Bom op for.

Og havde Ministeren besiddet Klogskabens Naadegave, havde han sandelig ikke holdt den Forelæggelsestale, han holdt forleden Dag. Jeg vil sige om denne Forelæggelsestale, at den sidste Halvdel af den var en Provokation til fortsat Splid i en Tid, som virkelig kræver Samling. Det var en spiredygtig Udsæd, den højtærede Minister saae, til Opvækst af øget Had mellem Samfundsklasserne. Det var en Tale, hvis Mage ikke er hørt i det høje Folketing, siden den nuværende Statsminister i Tiden 1920—24 stod som Ordfører for Socialdemokratiet i Beskæftigelses- og Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Hvis andre ikke vil høje sig for Social-Radikalismens Villie, spaar den højtærede Socialminister, og i Grunden med synlig Tilfredshed, Parlamentarismens Fallit og peger aabenlyst paa Gadens Diktatur som Erstatning.

Ved denne Tale gaar den højtærede Minister, hvad jeg oprigtig talt ikke havde ventet, i sin store Mester, Statsministerens Fodspor, som forleden fastslog overfor det samlede danske Folk, at det er paa de russiske Principper, Fremtidens Danmark skal bygges. Jeg havde ikke ventet det af den højtærede Socialminister; men naturligvis, hvorfor skulde han stikke op for Statsministeren, naar han har Mulighed for ikke blot at stille sig ved Siden af ham, men maaske endog at overtrumfe ham.

Den højtærede Minister har beklaget sig over Venstre og dets Presse, som systematisk, siger den højtærede Minister, lægger Regeringen og dens Forslag for Had. Maa jeg spørge: Hvad er det for en Tale paa Baggrund at den radikal-socialistiske Agitation og Opposition i de foregaaende Aar?

Hvad er det for en Tale? Jeg mindes, hvorledes den nuværende højtærede Statsminister har staaet her paa denne Plads og overfor Medlemmer paa Regeringsbænken udslyngt Beskyldninger, som man dog ikke siden har hørt Mage til i dette høje Ting. Og jeg minder om, hvad den nuværende højtærede Undervisningsminister, det ærede Medlem af dette Ting Hr. Borgbjerg, udtalte, da han var blevet Socialminister i 1924; da gav det ærede Medlem Hr. Borgbjerg den hidtidige Oppositions Metoder og Behandling af tidligere Regeringer et kort og koncist Udtryk, da han sagde: Lad os dog nu behandle hinanden som Mennesker (*Socialministeren [Steincke]: Ja, prøv det!*). Ja det var det, man opfordrede til den Gang, og det var det, man hidtil ikke havde gjort. Men nu, da man føler Snerten svie paa egen Ryg, nu har man en helt anden Optattelse.

Jeg gentager, hvad jeg for et Øjeblik siden gjorde opmærksom paa, at en Opposition, holdt i den Tonart, som vi alle sammen mindes var den absolut daglige i Aarene 1920—24, har vi siden da ikke kendt; og hvorledes den højtærede Socialminister vilde have befundet sig paa Ministerbænken under et saadant Haglvejr af Beskyldninger og uberettigede Insinuationer, nærer ingen i dette høje Ting, som har Kendskab til den højtærede Socialministers Psyke, nogen som helst Tvivl om.

Den højtærede Minister kalder Samfundet et saakaldet ordnet Samfund, og han siger, at det fortjener ikke dette Navn, hvis det ikke paatager sig ubetinget Forsorgspligt for de arbejdsløse uden nogen Art af Retsvirkninger (*Stemmer: Hør!*). Ja, men hvis det er Samfundets ubetingede Pligt, maa det ogsaa være Samfundets ubetingede Ret at fastsætte Arbejds- og Lønvilkaar i Produktionslivet — det er nemlig to Sider af den samme Sag. Men efter min Opfattelse vilde Virkeliggørelsen heraf være lige ansvars- og samfundsnedbrydende. De, der har afgørende Indflydelse paa Arbejds- og Lønvilkaar i det danske Samfund, Organisationerne indenfor Arbejdet og Kapitalen, burde have en langt større Andel i Ansvaret for Følgerne af de Produktionsvilkaar, der fastsættes, end Tilfældet er.

Den højtærede Socialminister har fuldkommen Ret, naar han i sin Fremsættelsestale paa Sp. 2963 siger:

„Det, det gælder om, er at forhindre Folk i at blive det“ (arbejdsløse), „og i saa Henseende kan en Socialminister, selv en politisk Regering kun udrette saare lidet, hvis de økonomiske